

AAN DE AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VAN DE RAAD VAN STATE

TE 'S-GRAVENHAGE

HOGER BEROEPSSCHRIFT

Grievens bij hoger beroep weigering verstrekken ID-kaart,

Datum grievens 14 januari 2013

Geeft eerbieding te kennen;

Voorafgaand

1. In juli 2006 maakte ik bij de gemeente Utrecht bezwaar tegen de invoering van de biometrisch gechipte paspoorten en ID-kaarten die op 26-8-2006 zouden worden ingevoerd. Ook protesteerde ik uitvoerig, bij zowel de lokale als de Rijksoverheid, tegen het feit dat men na herhaaldelijk verzoek daartoe weigerde om de burgers hierover correcte informatie te verstrekken.

2. Toen het wetsvoorstel tot verplichte afgifte van vingerafdrukken volgens de Paspoortwet in juni 2009, ondanks alle waarschuwingen over de bezwaren en gevaren, werd aangenomen, probeerde ik via een klacht bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in Straatsburg, de invoering van de wet tegen te houden. (*EHRM dossiernummer 45692/09*).

3. Op 15 september 2009 probeerde ik, bij tijdelijke voorziening door het EHRM, het op 21 september 2009 van kracht worden van de Paspoortwet voor alle burgers, te voorkomen. *'Aangepast verzoek om voorlopige voorzieningen wegens onherstelbare schade veroorzaakt door schending van art. 8 EVRM (juncto art. 5, 6, 13 en 14 EVRM)'*.

4. Op 18 september 2009 werd het verzoek voor de tijdelijke voorziening door het EHRM afgewezen. Op 17 september 2010 volgde de niet-ontvankelijk verklaring om reden dat *(ondanks de eerdere uitleg dat dit alleen al gezien het tijdbestek afgezet tegen de noodzaak over een geldig identiteitsbewijs te kunnen beschikken -sic)* eerst de nationale rechtsgang uitputtend diende te worden bewandeld.

5. Op 30 oktober 2009 diende ik een aanvraag in bij de afdeling Burgerzaken van de gemeente Utrecht voor het verkrijgen van een ID-bewijs zonder vingerafdrukken, teneinde een formeel juridisch bezwaar te kunnen maken tegen de in mijn opinie onrechtmatige eis tot afgifte van mijn biometrische gegevens.

6. Op 30 december 2009 diende ik een bezwaarschrift in omdat mijn aanvraag niet in behandeling werd genomen. *Waarna duidelijk werd dat de Paspoortwet zodanig was geconstrueerd dat een burger formeel geen bezwaar zou kunnen maken op grond van de Algemene wet bestuursrecht tegen de daarin vastgelegde vereisten tot afgifte van biometrische kenmerken, omdat het niet in behandeling nemen niet werd aangemerkt als een voor bezwaar en beroep vatbaar besluit.*

7. Op 2 februari 2010 zag ik mij genoodzaakt om bij de balie van de afdeling Burgerzaken opnieuw een aanvraag te doen, teneinde een getekende bevestiging te krijgen dat mijn aanvraag niet in behandeling was genomen, teneinde een schriftelijke bevestiging te kunnen vragen van de burgemeester dat hij, als verantwoordelijk gezag, inderdaad weigerde om mijn aanvraag in behandeling te nemen.

8. Op 15 februari 2010 bevestigde de burgemeester dat de aanvraag niet in behandeling was genomen.

9. Op 7 maart 2010 maakte ik formeel bezwaar tegen het niet in behandeling nemen, als (fictieve) weigering mij een ID-kaart te verstrekken.

10. Op 18 maart 2010 besloot de burgemeester om zijn eerdere beslissing niet te herroepen op grond van de stelling dat hij de wet moest uitvoeren zoals die luidt en niet aan het EVRM kon toetsen. (*Citaat: 'Uw bezwaar dat u geen vertrouwelijke(lichaams)kenmerken wenst af te staan omdat de wetgeving ten aanzien van het opslaan van die gegevens in een gemeentelijke administratie en later in een centrale administratie strijdig zou zijn met de eerder genoemde artikelen van het EVRM, kan ik niet toetsen. Ik moet de wet uitvoeren zoals die luidt'*)

11. Op 26 maart 2010 verzocht ik de burgemeester mij te informeren over 'het achterliggende motief waarom hij geen verantwoording neemt voor de toetsing aan de hoogste wetgeving betreffende de bezwaren tegen opslag van biometrische gegevens in een overheidsregister, terwijl hij wel toetste aan lagere wetgeving in deze (de Paspoortwet) en verantwoordelijkheid draagt voor de opslag van biometrische gegevens in een gemeentelijke database'.

Ook vroeg ik om mij- conform dat aan andere weigeraars werd meegedeeld en door de toenmalige staatssecretaris mevr. Bijleveld tegenover de Tweede Kamer en aan de pers verwoord werd - schriftelijk te bevestigen 'dat de overheid op het standpunt staat dat er formeel geen mogelijkheid voor de burger openstaat om bezwaar te maken tegen de opslag van biometrische gegevens. En dat in de Paspoortwet niet een mogelijkheid is ingebouwd die voorziet in de mogelijkheid voor bezwaarden zich op hun fundamentele grondrechten beroepen'. De brief bleef onbeantwoord.

12. Op 28 maart 2011, één dag na het Algemeen Overleg, waarin de toenmalig verantwoordelijk minister van BZK had toegezegd 'voor Nu te stoppen met de vingerafdrukken', besloot ik opnieuw een ID-bewijs aan te vragen. Maar opnieuw bleek, bij navraag aan Burgerzaken Utrecht, spoedoverleg met de burgemeester -die op zijn beurt overleg pleegde met de Nederlandse Vereniging voor Burgerzaken-, dat er geen aanvragen voor paspoorten of ID-kaarten in behandeling werden genomen zolang mensen daarvoor geen vingerafdrukken lieten afnemen. Hiertegen maakte ik schriftelijk bezwaar.

13. Op 13-7-2011 was er nog steeds geen reactie gekomen op mijn bezwaar en belde ik naar de Juridische Afdeling van gemeente Utrecht waaróm ik geen reactie had gekregen. Toen ik daarop te horen kreeg dat 'de stukken onvindbaar' waren, en liet weten over gestempelde

ontvangstbewijzen te beschikken dat ik de stukken persoonlijk had ingediend, beloofde men 'het te gaan uitzoeken'. Vanwege de eerder ervaring vroeg ik daarop om mij, in elk geval een bevestiging te sturen van het feit dat ik op 28-4-2011 een aanvraag had proberen te doen, maar dat werd geweigerd, omdat 'zo'n bevestiging alleen door de afdeling Burgerzaken zou mogen worden afgegeven'.

14. Op 18 juli 2011 deed ik een schriftelijk beroep op Burgerzaken mij die bevestiging te verstrekken; maar dat weigerde men.

15. Op 21 juli 2011 liet Burgerzaken weten dat ik, ondanks de wetenschap dat men de aanvraag zou weigeren, in persoon op Burgerzaken opnieuw een vergeefse aanvraag diende te komen doen om een *op nieuwe aanvraag datum* gesteld formulier verstrekt te krijgen, waarmee ik vervolgens de burgemeester kon verzoeken om te bevestigen dat mijn aanvraag inderdaad niet in behandeling was genomen. Hoewel ik het met deze gang van zaken niet eens was heb ik hiertegen geen officiële klacht ingediend toen mijn bezwaarschrift(wat kennelijk teruggevonden was) niet ontvankelijk werd verklaard (kenmerk b11.2301 brief no j11.615176)

Al was ik inmiddels op de hoogte van het feit dat ik hier geen genoegen had hoeven nemen aangezien de bestuursrechtbank in Maastricht het verweer van de burgemeester van Nuth op 28 juni 2011 had verworpen dat de zaak van dhr. Willems (10/1382 BESLU KL) niet ontvankelijk zou dienen te worden verklaard om reden dat hij rechtstreeks bezwaar had gemaakt bij de burgemeester zonder eerst de vergeefse gang naar Burgerzaken te maken.

16. Toen op 21 juli 2011 mijn paspoort verliep kon ik over geen enkel als geldig aangemerkt identiteitsbewijs meer beschikken. (*hetgeen tot op de dag van vandaag het geval is*). Ik zag mij genoodzaakt de hele aanvraag procedure voor een ID-kaart van voren af aan op te starten.

NB Uiteraard zou ik liever net als voordien over een geldig paspoort willen kunnen beschikken. Maar gezien de toezeggingen van de minister in april 2011 om zo snel mogelijk de status van de ID-kaart te gaan wijzigen, zodat de uitgifte van een 5-jaar geldige ID-kaart (net als eenjarige paspoorten en ID-kaarten-sic) niet langer als reisdocument onder de EU Verordening viel, en hij vervolgens een structurele oplossing zou te treffen voor de uitgifte van een Nederlandse Identiteit Kaart waarvoor geen vingerafdrukken meer zouden hoeven worden afgegeven, besloot ik voorlopig alleen een aanvraag te doen voor een ID-kaart.

17. Op 12 augustus 2011 deed ik opnieuw een aanvraag voor een ID-bewijs zonder dat ik daarvoor mijn vingerafdrukken zou moeten afgeven. *Primair voor een gewoon 5 jaar geldig document en secundair voor tijdelijk ID-bewijs*. En daarmee ontstonden de nu voorliggende problemen over de twee voor beroep vatbare besluiten van de burgemeester om mij alsnog geen ID-kaart te verstrekken.

Toelichting

Hoewel deze voorgeschiedenis inhoudelijk buiten de context van het onderhavige Hoger beroep valt, acht ik het van belang om uw Afdeling zo volledig mogelijk te informeren over mijn grieven. Vandaar dat ik besloot u ook te informeren over deze voorgeschiedenis ter verduidelijking van het feit dat ik in 2011, nadat ik aanwezig was geweest bij het Algemeen Overleg in de Tweede Kamer op 27 april 2011, gezien de gewijzigde omstandigheden opnieuw een aanvraag deed voor het verkrijgen van een ID-kaart.

In de veronderstelling dat ik daarvoor niet langer verplicht zou (kunnen) worden om mijn vingerafdrukken af te geven, wegens de nieuwe situatie die ontstaan was op grond van de uitspraken van de toenmalig verantwoordelijk minister van Binnenlandse Zaken de heer Donner, dat op grond van de geconstateerde foutmarges (van 20 á 25 %) vastgesteld diende te worden dat het gebruik van de vingerafdrukregistraties, zoals deze afgenomen en opgeslagen werden voor gebruik in de paspoorten/ID-kaarten en reisdocumentenadministraties, als onbruikbaar bestempeld dienden te worden voor enig gebruik in zake verificatie- of identificatiedoeleinden.

Daarmee was naar mijn overtuiging ieder belang voor de registratie van vingerafdrukken komen te vervallen. En derhalve iedere mogelijke legitimatie voor de overheid om deze gegevens nog langer van de burger op te eisen voor de aanvraag van een identiteitsbewijs. Los van de principiële kwestie of de overheid op grond van hogere wetgeving überhaupt wel gerechtigd is om wetgeving in te voeren waarbij op grootschalig wijze biometrische gegevens verzameld worden, zeker waar dat de gegevens betreft van burgers die niet verdacht worden van een strafbaar feit.

Het zou 'onrechtvaardig zijn om voor NU, met de vingerafdruktechnologie mee door te gaan', zo stelde de minister. (Bron: A.O.27-4-2011 Tweede Kamer 25 764 Reisdocumenten Nr. 47). Ik dacht daarop te kunnen vertrouwen.

Procesverloop

1. Op 12 augustus 2011 deed ik bij Burgerzaken in Utrecht een aanvraag voor een ID-kaart zonder dat ik daarvoor mijn vingerafdrukken zou hoeven af te geven. Primair voor een regulier 5 jaar geldig document en secundair voor tijdelijke 1-jarige ID-kaart.

Burgerzaken weigerde de aanvraag in behandeling te nemen zolang ik daarvoor geen vingerafdrukken af zou geven. Ook weigerde men een schriftelijke verklaring af te geven ten bewijze waarvan ik de burgemeester schriftelijk kon vragen te bevestigen dat mijn aanvraag inderdaad niet in behandeling was genomen, tenzij ik een formulier tekende dat onjuiste informatie bevatte, inzake de bepalingen van de Paspoort Uitvoeringsregeling PUN. *(enkel de fysieke uitzonderingsmogelijkheid werd hierop vermeld in plaats van de correcte tekst weergave van het betreffende artikel dat er wegens 'fysieke OF tijdelijke belemmering' een tijdelijk document kan worden afgegeven).*

Tegen sluitingstijd ging men uiteindelijk akkoord met het compromis dat er een door mijzelf geschreven tekst in ontvangst genomen zou worden, dat ik een ID-kaart had proberen aan te vragen, en men deze zou doen toekomen aan de burgemeester met het verzoek te bevestigen dat de aanvraag niet in behandeling was genomen.

NB Hier ligt de grondslag voor de latere problemen dat de burgemeester in latere instantie niet alleen besloot om mijn aanvraag niet in behandeling te nemen op grond van het feit dat daarvoor geen vingerafdrukken werden afgegeven, maar apart daarvan ook een formeel besluit nam dat er geen aanvraag in behandeling was genomen omdat ik geweigerd had om het door Burgerzaken aangeboden formulier te tekenen.

2. Op 12 augustus 2011 werd mij, ondanks de weigering om de aanvraag in behandeling te nemen en onder mijn uitdrukkelijke protest, het enige document waar ik me in een beperkt aantal gevallen nog mee kon legitimeren (zoals voor deelname aan de verkiezingen) uit

handen genomen. Formeel werd dat ingenomen, praktisch werd het door het stansen van gaten fysiek onbruikbaar gemaakt.

3. Op 17 augustus 2011 diende mijn toenmalige advocaat een gemotiveerd verzoek in tot snelle besluitvorming.

4. Op 18 augustus 2011 gaf de burgemeester schriftelijk kennis van 2 afzonderlijke besluiten om mijn aanvraag voor een ID-kaart niet in behandeling te nemen. Zijnde: **Besluit-1 (kenmerk 11.069715)** tot het niet in behandeling nemen van de aanvraag wegens het ontbreken van vingerafdrukken. En **Besluit-2 (kenmerk 11.037203)** tot het niet in behandeling nemen van de aanvraag op grond van het feit dat ik geen schriftelijk aanvraag had gedaan middels het door Burgerzaken aangeboden formulier, hetgeen strijdig zou zijn met de ‘formeel wettelijke bepalingen van de Algemene wet bestuursrecht’

5. Op 28 september 2011 werd door mr. Hemelaar namens mij een bezwaarschrift ingediend tegen Besluit-2 (kenmerk 11.037203) https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/157_0f5a6d60a6efe64d5e989ede8412def3.html

6. Op 29 september 2011 werd door mr. Hemelaar namens mij een bezwaarschrift ingediend tegen Besluit-1 (kenmerk 11.069715) https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/156_580039374372ab4e49d4d0178994ab33.html

7. Op 29 november 2011 vond, een hoorzitting plaats van de gemeentelijke bezwaarschriften commissie. Aanwezig daarbij waren buiten de afgevaardigden van de gemeente Utrecht: mr. Hemelaar als mijn gevolmachtigde en 4 onafhankelijke getuigen.

Tijdens de hoorzitting diende ik aanvullend op het bezwaarschrift nog een op schrift gestelde persoonlijke toelichting in, en lichtte ik mondeling toe hoezeer ik inmiddels in de problemen zat. Met name omdat ik geen contant geld meer kon opnemen van mijn eigen bankrekening aangezien mijn bankpas versleten was en de bank weigerde om deze te vervangen, zolang ik geen geldig identiteitsbewijs toonde. Omdat ik mij grote zorgen maakte over het feit dat ik formeel geen recht meer had op reguliere medische hulp zonder een geldig identiteitsdocument. En omdat het mij onlangs was overkomen dat mij geweigerd werd deel te nemen aan het periodiek preventief borstkankeronderzoek, waar ik een oproep voor had gekregen, omdat daarvoor sinds de vorige controle voorafgaand inmiddels ook een geldig identificatiebewijs diende te worden getoond. Bron persoonlijke toelichting:

https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/155_e56fdf0c5f422a597122703aea887880.html

8. Op 20 december 2011 besloot de burgemeester definitief om mij geen regulier en ook geen tijdelijke 1-jarige ID-kaart te verstrekken. Het bezwaar tegen Besluit-2 werd niet ontvankelijk verklaard. Het bezwaar tegen Besluit-1 werd ongegrond verklaard.

9. Op 17 januari 2012 diende ik formeel een verzoek in om alsnog het verslag te krijgen van de hoorzitting waarop de burgemeester zijn besluit mede baseerde, en wat mij niet vóór het verstrijken van de beroepstermijn ter beschikking was gesteld.

10. Op 2 februari 2012 stelde ik persoonlijk tegen beide besluiten beroep in bij de bestuursrechtbank te Utrecht. *Een advocaat kon ik mij financieel niet meer veroorloven nadat het verzoek om rechtsbijstand, ondanks de aanbevelingen van het Juridisch loket dat ik gezien de ingewikkelde materie zou dienen te worden bijgestaan door een juridische deskundige, was afgewezen.*

Bron beroepsschrift https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/176_ea3b10a6f76e764a256a661de0553127.html

11. Op 7 maart 2012 werd als openbare bron een aanvulling gepubliceerd het, op dit punt te kort schietende, verslag van de hoorzitting van de gemeentelijke bezwaarschriftencommissie. . Opdat de onjuiste en onvolledige informatie uit het verslag van de commissie die aan het besluit van de burgemeester ten grondslag lag, in zake ‘het aspect fysieke belemmering bij gewetensbezwaarden’ op deze wijze kon worden meegenomen in de besluitvorming van de rechtbank ter beoordeling van de motivatie en de zorgvuldigheid van de bestreden besluiten.

Bron:aanvulling verslag hoorzitting inzake het aspect van fysieke belemmering
https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/195_029362b580c37e9e58bc653c9fca5b38.html 27-3-2012

12. Op 11 april 2012 diende de landsadvocaat, na enig uitstel, het verweerschrift in.

Bron: verweerschrift Palmboom- Bitter namens de burgemeester van Utrecht
https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/206_92b45839f138f29f100ba2e8bd145d73.html

13. Op 30 mei 2012 had de zitting plaats van de enkelvoudige Kamer van de Bestuursrechtbank te Utrecht onder leiding van een rechter in opleiding en onder verantwoordelijkheid van mr. V.M.M.van Amstel.

Bronnen processtukken: Pleitnota Wijnberg https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/240_bce675380a4090e45f01d487ef2e705d.html

Bronvermelding bij pleitnota Wijnberg https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/239_62f30ba8c7f3534d5e68ed9def38aa37.html

Pleitnota verweerder/Palmboom https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/237_f95772ee9fc9ab506566b71d1ee065fd.html

12. Nadat de rechtbank tot twee keer toe laat weten (op 4 juli 2012 en 23 augustus) dat de uitspraaktermijn is verlengd, en de rechtbank overweegt om pas uitspraak te doen nadat de Raad van State ertoe overgaat om in vergelijkbare zaken tot een uitspraak te komen, dien ik hierover een klacht in met het verzoek aan de rechtbank zelf oordelend alsnog de besluiten te vernietigen of secundair tenminste een deeluitspraak te doen met betrekking tot het verstrekken van een tijdelijk 1-jarig document en in de volkomen nutteloze tweede juridische procedure tegen besluit 2. Klacht bijgevoegd als **[productie 1]**

13. Op 3 oktober 2012 doet de rechtbank uitspraak (zaaknummer SBR 12/415). Maar aangezien die uitspraak per aangetekende post wordt aangeboden en deze enkel in ontvangst kan worden genomen op vertoon van een geldig identiteitsbewijs – waar ik niet over kan beschikken en waar de hele zaak nu juist om draait- blijft ik als betrokkene onkundig van de inhoud van de rechterlijke beslissing. **[productie 4]**

14. Op 8 oktober stuurde de rechtbank de ‘eerste verzending’ van de uitspraak. Deze datum blijft ongeacht het feit dat ik deze aangetekende post niet in ontvangst kon nemen, gelden als beroepstermijn/verzetstermijn voor het instellen van Hoger beroep aldus de griffier in haar brief dd.1 november 2012.

15. Op 12 oktober 2012 dien ik een klacht in over het feit dat ik de aangetekende post van de rechtbank niet in ontvangst kan nemen. **[productie 3]**

16. Op 16 oktober ontvang ik excuses van de rechtbank dat men zich niet gerealiseerd heeft dat ik geen aangetekende post kan ontvangen. **[productie 3]** De termijn voor het instellen van Hoger beroep blijft ongewijzigd.

17. Op 2 november 2012 ontving ik de uitspraak van 3 oktober alsnog per gewone post. De uitspraak luidde: Beroep tegen besluit- 1 ongegrond verklaard. Beroep tegen besluit-2 niet ontvankelijk verklaard

18. Op 5 november 2012 werd de uitspraak gepubliceerd op onder nummer LJN: BY2245, Rechtbank Utrecht , SBR 12/415 met de foutieve vermelding dat het een uitspraak zou betreffen van 3 november.

Bron:<http://zoeken.rechtspraak.nl/resultpage.aspx?snelzoeken=true&searchtype=zaak&nummerzaak=SBR%2012/415>

19. Op 16 november tekende ik (pro forma) Hoger beroep aan bij de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State omdat ik mij met de beslissing van de rechtbank Utrecht in eerste aanleg niet kan verenigen

Waarbij ik aangaf dat het formeel weliswaar twee uitspraken betreft, maar ik op grond van het feit dat de Rechtbank stelt dat het inhoudelijk om één zaak gaat, hiertegen ook maar één hoger beroepschrift indien. **[productie 5]**

Grieven

Ik wens, zonder volledigheid na te streven, de volgende grieven tegen de aangevallen uitspraak aan te voeren.

Waarbij ik u verzoek om mij voorafgaand aan de behandeling op zitting in de gelegenheid te stellen deze grieven nader aan te vullen. Rekening houdende met het feit dat uw Afdeling beleid voert om alle bodemprocedures, die gevoerd worden tegen de wettelijke eisen van de Paspoortwet-2009 betreffende de afgifte en verwerking van biometrische gegevens in paspoorten en ID-kaarten, aan te houden totdat de prejudiciële vragen van uw Raad in deze zijn beantwoord door het Europese Hof van Justitie , en tegen het licht dat ik reeds bij het pro forma indienen van het Hoger beroep u verzocht om bij het stellen van de termijn voor het aanvullen van de grieven rekening te houden met de termijn waarop uw Raad beleid voert de aanhouding te doen zijn.

Grief 1

Mijn principale grief tegen de uitspraken is, dat de rechter miskend heeft dat de verplichting tot afgifte en verwerking van mijn biometrische gegevens voor het aanvragen van een ID-kaart - in het bijzonder van mijn vingerafdrukken- zoals neergelegd in de nationale wet - en regelgeving, in strijd is met de bescherming van de mensenrechten, en diverse andere verdragsrechtelijke verplichtingen waartoe de Nederlandse Staat zich verbonden heeft.

Toelichting:

Naar mijn mening had de Burgemeester niet de ruimte om de aanvraag buiten behandeling te stellen. De rechter heeft dienaangaande niet overtuigend en draagkrachtig gemotiveerd waarom mijn beroep tegen die beslissing niet gegrond was.

Grief 2

Ik kan mij niet verenigen met het oordeel van de rechtbank dat mijn beroep **Besluit-2 (kenmerk 11.037203)** tot het niet in behandeling nemen van de aanvraag op grond van het feit dat ik geen schriftelijk aanvraag had gedaan middels het door Burgerzaken aangeboden formulier als niet ontvankelijk wordt beschouwd om reden dat dit besluit geen voor beroep vatbare beslissing zou zijn.

Ik acht het onjuist dat de rechtbank van mening is dat het geen besluit zou betreffen, maar slechts een schriftelijke aankondiging aan mijn toenmalige advocaat dat mij diezelfde datum een beschikking toegestuurd zou worden.

Mij dunkt dat als er over de afwijzing om de aanvraag voor een ID-bewijs in behandeling te nemen door de burgemeester twee verschillend gemotiveerde besluiten worden verstuurd compleet met een rechtsmiddelenclausule het wel degelijk in beide gevallen om een voor beroep vatbaar besluit gaat.

Dat de rechtbank ‘zich niet kan voorstellen dat de op dezelfde datum verzonden brief voor verwarring heeft gezorgd bij eiseres’, acht ik in tegenspraak met het feit dat ik mij gedwongen zag officieel beroep tegen dit besluit aan te tekenen. Zeker toen de gemeente, ook nadat op de hoorzitting ruiterlijk werd erkent dat het hier een fout betrof die niet had mogen voorkomen, mijn bezwaar tegen deze beschikking niet werd gehonoreerd en verzoek om deze beschikking in te trekken werd geweigerd.

De motivering van de rechtbank dat ik door deze kwestie niet geschaad wordt in mijn recht op een ‘effective remedy’ puur omdat ik formeel in de gelegenheid ben bezwaar en beroep tegen dit besluit aan te tekenen, is in tegenspraak met het gestelde dat het niet om een besluit zou gaan.

Dat de rechtbank geen aanknopingspunten ziet voor mijn oordeel dat ik geschaad ben in mijn recht om op effectieve wijze mijn belangen te behartigen staat in contrast met alle tijd en energie die verspild wordt aan een totaal nutteloze tweede procedure. Het feit dat deze nodeloze kwestie niet tijdig door de gemeente teniet werd gedaan en nu al meer dan een jaar de zaak waar het primair omgaat vertroebelt vormt het ultieme bewijs dat de rechtsgang niet effectief is.

De motivering is niet voldoende zorgvuldig

Toelichting

De overweging die aan de motivering van de rechtbank ten grondslag ligt 1.-3 laat onvermeld dat de motivering van besluit-2 verschilt van de motivering van besluit-1. Dat het in beide gevallen handelt om een afwijzing op grond van het feit dat de aanvraag niet voldeed aan de eisen die gesteld worden door de formeel wettelijke bepalingen, gaat voorbij aan het feit dat in besluit 2 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de reden van niet in behandeling nemen is gelegen in het feit dat ik expliciet weigerde een door de gemeente aangeboden formulier te ondertekenen (met zoals reeds bovenvermeld de onjuiste informatie inzake de Paspoort

Uitvoeringsregeling PUN)terwijl besluit het ontbreken van vingerafdrukken als grond aanvoert om de aanvraag niet in behandeling te nemen.

Zoals uit de hierboven beschreven voorgeschiedenis zonneklaar blijkt ligt de verwarring over de wijze waarop een aanvraag moet worden gedaan niet bij de burger, maar bij de gemeente zelf . Immers eerst wordt ik (meermalen) gedwongen om persoonlijk naar Burgerzaken te gaan om een aanvraag te doen omdat iedere ander wijze van aanvraag en schriftelijk bezwaar maken tegen het niet in behandeling nemen als ongeldig/niet ontvankelijk wordt afgedaan. Vervolgens krijgt mijn advocaat een schriftelijk besluit waarin hem meegedeeld wordt dat volgens de Awb een aanvraag, ‘zeker wanneer de autoriteit van mening is dat de aanvraag niet kan worden gehonoreerd’(?) schriftelijk dient te worden aangevraagd. Sterker nog dat het alleen zou zijn toegestaan volgens de Awb om dit te doen middels het invullen van het door de gemeente verstrekte formulier.

In dit verband is het wel bijzonder dat ik u niet allen kan wijzen op deze discrepantie, non-transparante overheidsvoorlichting in deze, en te kort schieten van de juridische expertise van ambtenaren binnen de gemeente Utrecht. Illustratief en verhelderend acht ik het om u er op te wijzen dat ik, uit hoofde van mijn functie als bestuursvoorzitter van Burgerrechtenvereniging Vrijbit, nauw samenwerkte met de ‘vingerafdruk-weigeraar van het eerste uur’ Aaron Boudewijn† , die op 21 september 2009 ontdekte dat de gemeente helemaal niks geregeld had, of wist hoe men zo iets moest aanpakken in geval een burger weigerde bij de aanvraag van een of paspoort/ID-kaart vingerafdrukken af te geven. Het nu gewraakte formulier werd NB in samenwerking met onszelf opgesteld toen we nog niet beter wisten (op grond van de onjuiste voorlichting vanuit het ministerie aan het parlement) dan dat er daadwerkelijk alleen een fysieke uitzonderingsmogelijkheid zou zijn vermeld in de PUN.

Dat de rechtbank de niet ontvankelijk verklaring versus besluit 2, motiveert met de redenering dat de rechtbank ‘zich niet kan voorstellen dat de op dezelfde datum verzonden brief voor verwarring heeft gezorgd bij eiseres’ staat gelijk aan het publiekelijk in twijfel trekken van mijn integriteit. Ik acht dat de rechtbank onwaardig.

Onvermeld laat de rechtbank dat zowel in het bezwaar als in beroep uitvoerig werd gemotiveerd waarom ik mij gedwongen zag tegen beide beslissingen in beroep te gaan. Ik vraag uw aandacht voor hetgeen ik eerder in mijn beroepsschrift en pleitnota al toelichtte hieromtrent. Namelijk dat ik juist omdat ik door mijn voormalig raadsman op het risico was gewezen dat in geval er geen bezwaar/beroep wordt aangetekend tegen een voor beroep vatbare beslissing, dit tot gevolg kan hebben dat bezwaar/beroep tegen het andere besluit inzake dezelfde kwestie wordt afgewezen omdat dan het belang is vervallen tegen een niet bestreden en derhalve vaststaand besluit te procederen.

Vandaar dat ik u bij deze verzoek om bij de behandeling van mijn hoger beroep tegen de niet ontvankelijk verklaring van besluit 2, als getuige deskundige mr. Hemelaar (Ad Astra Advocaten te Leiden) op te roepen, om aan de hand van voorbeelden uit zijn praktijk aan te tonen dat hetgeen hij voor waarschuwde geen denkbeeldig scenario is maar bittere ervaring.

Daarbij wijs ik u erop dat zowel tijdens de hoorzitting als op zitting bij de behandeling van het beroep, de ambtenaren van de gemeente zelf toegaven een fout in deze te hebben gemaakt, waarvan totaal niets is terug te vinden is in de overwegingen van de rechtbank.

Ook verzoek ik u om in uw overweging mee te nemen dat de rechtbank op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom ik zoveel tijd, energie en geld zou verspillen aan een procedure waarvan ik vooraf zou hebben kunnen weten dat het geen besluit betrof.

Betreffende de redenering van de rechtbank dat er geen rechtsmiddelen in het leven worden geroepen door onderaan een brief waarin een officiële mededeling wordt gedaan een rechtsmiddelenclausule op te nemen merk ik op dat ik dit geen correcte weergave acht van het feit dat er een schriftelijk gemotiveerd besluit werd verzonden met vermelding en uitleg over de wijze waarop hiertegen bezwaar kon worden gemaakt. En dat het mij voorkomt als kwestie van algemeen belang in een goed bestuur dat de burger er van op aan moet kunnen dat hij over zijn rechten helder en eenduidige wordt geïnformeerd door de overheid. Waar wetgeving aan voorzienbaarheid dient te voldoen geldt uiteraard ook voor de rechtszekerheid van de burger dat men er op moet kunnen vertrouwen dat de overheid niet 'tijdens het spel' de regels eigenhandig kan gaan veranderen. Het is in ieders belang dat een (gemeentelijke) overheid die zich vergist, dit niet probeert af te wentelen op de burger.

Grief 3 Betreffende het ongegrond verklaren van mijn beroep tegen Besluit-1 (kenmerk 11.069715) tot het niet in behandeling nemen van de aanvraag wegens het ontbreken van vingerafdrukken.

De stelling van de rechtbank punt 5 'gronden voor zover deze gericht zijn tegen het ongegrond verklaren van het bezwaar', stelt ten onrechte dat verweerder (wel)mijn bezwaren inhoudelijk heeft beoordeeld. Dit acht ik onjuist.

Toelichting

De voorstelling van zaken dat het enkel zou gaan om mijn weigering tot afgifte van vingerafdrukken, gaat voorbij aan mijn uitdrukkelijk geuite bezwaar tegen zowel de afgifte van mijn vingerafdrukken als de digitale verwerking van mijn gezichtsopname als de opslag in de gemeentelijke database, als de toegang voor derden van reisdocumentendata, als het onveilige transport van de reisdocumenten gegevens via een particulier telecommunicatiebedrijf, als verwerking van data in een op afstand uitleesbare chip in de documenten, als tegen de bevoegdheid van de fabrikant om de data te gebruiken, de mogelijkheid dat de gegevens in handen komen van inlichtingen- en veiligheidsdiensten in binnen- en buitenland en het feit dat politie justitie de data via bevraging kunnen gebruiken voor opsporingsdoeleinden.

Grief 4 betreffende wettelijk kader

Het wettelijk kader wat bij de beoordeling als van belang wordt geschetst beperkt zich tot de EU Verordening, de Paspoortwet en Paspoortuitvoeringsregeling.

Ten onrechte heeft de rechtbank nagelaten een aantal relevante wetten te benoemen in de afbakening van het wettelijk kader.

Er ontbreekt essentiële informatie betreffende de EU Verordening 444/2009

Door het te eng afgebakende wettelijk toetsingskader wat de rechtbank stelde, is op voorhand geen sprake geweest van de intentie om de door mij ingebrachte bezwaren daadwerkelijk te

toetsen. *Dat schaadt niet allen mijn particuliere belang, maar tast ook het vertrouwen aan van burgers die op een volstrekt onafhankelijke rechterlijke macht willen kunnen vertrouwen, ook als zij deze te hulp vragen via het bestuursrecht tegen overheidsbeslissingen die zijonacceptabel achten .*

De rechtbank heeft nagelaten om uiterst relevante mensenrechterlijke wetgeving waar essentiële belangen mee gemeoid zijn in het toetsingskader te betrekken. Dit valt de rechtbank aan te rekenen met betrekking tot mijn persoonlijke bezwaren ten aanzien van de aantasting van mijn persoonlijke levenssfeer en recht op gewetensbezwaar. Eveneens is dit verwijtbaar omdat hiermee de correcte interpretatie van de EU Verordening buiten geding blijft.

De rechtbank maakte slechts een marginale afweging. Dit acht in in strijd met het zorgvuldigheidsprincipe.

Geen weging vond plaats tegen het licht van de recente wetsgeschiedenis waarin vast is komen te staan dat de regering en de Kamer eendrachtig definitief hebben besloten om de vingerafdrukverplichting voor een Nederlandse ID-kaart formeel bij wet af te schaffen. Tegen deze achtergrond, en rekening houdend met het vervallen belang van de vingerafdrukopslag bij de huidige stand van de techniek, zou dit mijns inziens als afweging bij het besluitvormingsproces horen te zijn betrokken.

Er ontbreekt een gefundeerde motivatie aan de uitspraak ten aanzien van het besluit het toetsingskader zo nauw te stellen dat iedere afweging op mensenrechterlijke grond bij voorbaat wordt uitgesloten.

Toelichting

Voorbij wordt gegaan aan het feit dat voor het wettelijk kader om mijn beroep op zijn merites en met de vereiste zorgvuldig te kunnen beschouwen en beoordelen en breder wettelijk kader van belang is. Met name springt in het oog dat geen vermelding wordt gemaakt van:

- Richtlijn 95/46/EG (artikel 6 lid 1 en artikel 8 lid 1),
- Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,
- Artikel 5 sub c van het Verdrag van 28 januari 1981 tot bescherming van personen met betrekking tot de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, en - artikel 6 van het Verdrag van 28 januari 1981 tot bescherming van personen met betrekking tot de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens,
- Artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, althans van enige bepaling van Europees of internationaal recht, die strekt tot bescherming van de menselijke waardigheid, de menselijke integriteit, de persoonlijke levenssfeer in het algemeen en/of persoonsgegevens
- het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zijnde stuk voor stuk wetgeving waarvan ik in mijn procedure zelf had aangegeven dat deze bij de besluitvorming betrokken behoorden te worden.

Toelichting op gebrekkige kaderstellen betreffende de EU Verordening

Ik wijs u er op dat de rechtbank bij haar schets van het wettelijk kader van de Verordening, zich beperkt tot de vermelding dat de biometrische data aan minimumveiligheidseisen moeten

voldoen, maar geen woord vuil maakt aan de intentie van de Verordening, waarbij uit gegaan mag worden van het feit dat daaraan slechts kan worden voldaan bij het verwerken van juiste data. Iets waar wat betreft Nederlandse met een bewezen foutmarge van 20 à 25% bij 1 op 1 verificatie, natuurlijk totaal geen sprake van is.

Ten onrechte heeft de rechtbank daarbij niet gewezen op artikel 1, tweede lid, van de EU Verordening 444/2009, welke bepaalt dat het opslagmedium op paspoorten en reisdocumenten aan de hoogste veiligheidseisen moet voldoen. Ook heeft de rechtbank niet gewezen op hetzelfde lid vereist dat het opslagmedium voldoende geschikt is om de integriteit, de authenticiteit en de vertrouwelijkheid van de gegevens te garanderen.

In de procedure heb ik telkens weer aangegeven dat opslag van biometrische gegevens in de op afstand uitleesbare RF-ID chip van de documenten per definitie onveilig is en derhalve niet aan de voorwaarden van de Verordening voldoet. In dat licht is het zeer opmerkelijk dat dit onderdeel van art. 1 - tweede lid uitgerekend onvermeld blijft.

Ik wijs er in dit verband ook op dat de minister tot op heden geen uitsluitel heeft weten te geven aan de Kamer betreffende de Kamervragen van 7 februari 2012 omtrent de mogelijkheden van ongeautoriseerde kennisname door andere mogendheden. Omdat ook het ontbreken van voldoende waarborgen op dit vlak valt aan te merken als niet-voldoen aan art. 1 lid 2 van de Verordening, en dat dit eveneens een relevant gegeven is met betrekking tot de vraag of voldoende flankerende maatregelen zijn genomen, welke eis door diverse internationale verdragen wordt gesteld

Bron: Uitstel beantwoording vragen 7-2-2012 Schouw(D66) door minister Spies
<https://zoek.officielebekendmakingen.nl/ah-tk-20112012-2036.html>

In de uiteenzetting van de Verordening ontbreekt uitzonderlijk genoeg ook artikel 1 bis 2, waarin wordt bepaald dat de lidstaten de biometrische identiteitskenmerken dienen te verzamelen overeenkomstig de in het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van de Raad van Europa en in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind vastgestelde waarborgen.

Evenals de vermelding dat de lidstaten zorg dienen te dragen voor passende procedures ter waarborging van de waardigheid van de betrokkenen in geval van moeilijkheden bij het opnemen van de gegevens.

Daarmee concludeer ik dat het wettelijk kader wat de rechtbank stelde zelfs met betrekking tot de Verordening die aan de Paspoortwetten grondslag ligt, uiterst relevante mensenrechterlijke en veiligheidsaspecten buiten de beoordelingsruimte plaatste.

De beperking van het wettelijk kader betreffende de toegang tot de gegevens op grond van de Paspoortwet, schept een verkeerd beeld alsof de data enkel opvraagbaar en raadpleegbaar zouden zijn via de Paspoortwet zelf.

Dit acht dit een uiterst kwalijke zaak, met name omdat ik de rechtbank heel erg duidelijk en gedocumenteerd erop heb gewezen dat politie en justitie via een by-pass bevraging de gegevens kunnen gebruiken, de wet op de inlichtingen- en veiligheidsdienst directe toegang voor de eigen AIVD/MIVD legitimeert (en vermoedelijk via bilaterale afspraken ook van andere mogendheden), Morpho met vestigingen in de VS rechtstreeks onderworpen is aan de Patriot Act op grond waarvan de gegevens zonder rechterlijk bevel kunnen worden gevorderd.

Met name is daarnaast ook uitgebreid op zitting aan de orde geweest hoezeer de rechtbank in een eerdere uitspraak van de rechtbank Utrecht blunderde met de uitspraak dat de AIVD niet over de gegevens zou kunnen beschikken omdat men dat daar niet op grond van de Paspoortwet te gerechtigd was. (uitspraak in zaak Koopmans)

Grief 5 inzake margin of appreciation ten aanzien van de inbreuk op privacy

Op het moment van mijn aanvraag was ondubbelzinnig vastgesteld door de minister en de Kamer dat er geen enkel doel gediend werd of kon worden met het nog langer opslaan van vingerafdrukken voor gebruik in reisdocumenten. *Dit is daarna nog ettelijke keren in de Tweede Kamer bevestigd door de minister en alle kamerleden van de vaste commissie van BZK.*

De rechtbank echter is van oordeel dat voldoende is komen vast te staan dat de wetgever belang heeft bij de opname van vingerafdrukken in de reisdocumenten.

Ik kan het niet anders dan als schokkend omschrijven dat de rechtbank willes en wetens voorbij gaat aan het gegeven dat vingerafdrukken die nergens bruikbaar voor zijn van belang zijn voor de wetgever. Als het niet om zo'n ingrijpende zaak zou gaan als het in eigendom opeisen van de Staat van lichaamseigen kenmerken van alle burgers vanaf 12 jaar, zou het haast om te lachen zijn.

Maar vanwege de gigantische gevolgen omdat het onvervangbare biometrische kenmerken betreft, die behalve dat ze de burger worden afgenomen ook nog een op onveilige wijze worden verwerkt, is het oordeel buitengewoon triest.

De wijze waarop de rechtbank tot het oordeel komt is ondeugdelijk omdat de rechtbank eenvoudig voorbij gaat aan haar taak om een belangenafweging te maken inzake mijn aanvraag voor een ID-kaart nadat was komen vast te staan dat de vingerafdrukken door de verantwoordelijke minister als totaal onbruikbaar voor enige toepassing qua identificatie of verificatie waren verklaard.

De motivatie om op grond van de bekende 'voor-27-april-2011' riedel de wetsgeschiedenis tegen het licht te houden van secundaire toetsingseisen van het EVRM, schiet tekort.

Inhoudelijk bevat het plak en knipwerk inzake de wetsgeschiedenis integraal fouten en verkeerde interpretaties.

Fouten inzake de aanbevelingen van de CRI (punt 17) interpretatie dat met de harmonisatie een stap voorwaarts wordt gezet die het reisdocument veiliger maken, in plaats van vermelding dat dit slechts de bedoeling was (18) en het niet kunnen inzien van de gegevens uit de reisdocumentenadministratie door andere instanties (19) e.a. zijn de rechtbank extra aan te rekenen omdat deze uitspraken zoals ze van oudsher letterlijk gepresenteerd werden door het Agentschap BPR, *en verwoord werden door voormalig staatssecretaris Bijleveld*, allang werden rechtgezet in eerdere rechtszaken, in de black box rapportages over de Paspoortwet van de WRR, de expertmeeting op 20 april 2011, het rapport Bekker over het gebruik van biometrie wat in opdracht van het ministerie werd uitgevoerd. De rechtbank beschikte over deze gegevens en had die behoren te verdisconteren om zich een juist oordeel te vormen.

Toelichting

Niet valt in te zien hoe de rechtbank ertoe komt om voorbij te gaan aan de actuele kennis over de ondeugdelijk gebleken vingerafdruktechnologie en totaal voorbij gaat aan de gewijzigde situatie die ontstond na het bekend worden van de foutmarges in de vingerafdrukopslag.

Onverteerbaar acht ik het dat de rechtbank in haar besluitvormingsproces, alle informatie die voor handen kwam ná het in werking treden van de Paspoortet-2009 negeert.

Het negeren van alle door mij aangeleverde informatie ter onderbouwing van mijn standpunt toont een minachting tegenover de burger die in tegenspraak is met de rechtsverhoudingen die ten grondslag liggen aan de intentie van de Algemene wet bestuursrecht.

.....omdat het bestuur het algemene belang vertegenwoordigt en daarbij dienstbaar is aan de uitvoering van democratisch genomen besluiten, terwijl de wederpartij een individueel belang naar eigen inzicht mag behartigen -, maar toch een rechtsbetrekking waarin beide partijen in een wederkerige relatie staan, zodat zij rekening moeten houden met de positie en de belangen van de andere partij. Voor beide partijen heeft dit gevolgen.

Voor bestuursorganen betekent dit, dat het ontwerp de beginselen van behoorlijk bestuur concretiseert tot verplichtingen om rekening te houden met de belangen en zienswijzen van de burger, waar dat verenigbaar is met de taak van het bestuur om het algemeen belang te behartigen. BRON Awb/Pels Rijken
http://www.pgawb.nl/html/pgawb/WebHelp/PGAWB/Eerste_tranche_Awb/Rechtsbetrekking.htm

Maar hoe ingewikkeld de zaak ook kan worden voorgesteld, kernpunt is heel eenvoudig dat de rechtbank niet de situatie als uitgangspunt heeft genomen waarbij vaststond dat de wetgever zelf tot het inzicht was gekomen dat voor op grote schaal mismatchende vingerafdrukken ieder doelbindingsprincipe om deze te mogen opeisen voor identificatie of verificatie doeleinden per definitie was komen te vervallen. En dat daarop ten principale maar een conclusie uit getrokken kan worden namelijk dat daarmee iedere voor een gerechtvaardigde grondslag voor het inbreuk mogen maken op het fundamentele burgerrecht op bescherming van het privéleven en lichamelijke integriteit komt te vervallen. En daarmee de toetsing op proportionaliteit, subsidiariteit, voorzienbaarheid van wet en vereiste democratische totstandkoming van wetgeving. Zijnde alle secundaire toetsingseisen volgens het EVRM die pas ter beoordeling van de margin of appreciation van belang zijn NADAT vastgesteld kan worden dat voldaan is aan het doelbindingsprincipe.

Grief 6 inzake de stelling dat eiser onvoldoende geconcretiseerd en onderbouwd zou hebben dat gegevens dor anderen zouden mogen worden ingezien dan alleen zij die betrokken zijn bij het aanvraag en uitgifteproces van de residocumenten.

Inhoudelijk ben ik het met deze stelling oneens omdat ik uitputtend zowel in de bezwaar en beroepsfase als op zitting uitgebreid en gedocumenteerd geconcretiseerd en onderbouwd heb welke instanties er legaal toegang hebben tot de gegevens van de residocumentenadministratie. *En welke gevaren er daarnaast bestaan dat ook onbevoegden derden zich toegang kunnen verschaffen.*

Ik ben het niet eens met de opstelling van de rechtbank dat mij verweten wordt als leek onvoldoende informatie te hebben verschaft waar het zeker in het bestuursrecht de taak is van de rechtbank om zich actief op te stellen om door eiser aangedragen argumenten zelfstandig te onderzoeken.

Grief 7 Oordeel inzake de dringende maatschappelijke behoefte

Gaat voorbij aan inzichten in de black box rapportages over de Paspoortwet van de WRR, de expertmeeting op 20 april 2011, het rapport Bekker over het gebruik van biometrie wat in opdracht van het ministerie werd uitgevoerd, en recente cijfers inzake look-a-like fraude van de Marechaussee zoals deze aan uw Afdeling gepresenteerd werden bij de behandeling van de bodemprocedure op 2 april 2012 in de zaken v. Luyck, Willems en Kooistra.

Grief 8 inzake de beoordeling dat de afgifte van 4 vingerafdrukken disproportioneel is waar er maar twee worden gebruikt voor opslag

(21) De redenering dat een eis in de wetgeving niet als disproportioneel zou kunnen worden aangemerkt omdat iemand er niet aan voldoet, is het resultaat van een ondeugdelijke denktrant.

Grief 9 Verwijt dat de Verordening in eerder instantie niet in twijfel is getrokken

Dat ik voor de behandeling de rechtmatige grondslag van de EU Verordening niet eerder in twijfel zou hebben getrokken is eenvoudig niet waar. De conclusie dat verweerder daarop niet te verwijtens valt hier niet op te zijn ingegaan, kan daarom niet slagen.

Toelichting

In dit verband wil ik uw Afdeling wijzen op het Memorandum van prof. mr. T. Barkhuysen d.d. 9-3-2012 inzake de uitspraak van de Rechtbank Maastricht, sector Bestuursrecht van 29 augustus 2012 (zaaknummer Awb 10/1382) https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/208_65790066c503bf4590734c8ea63bb341.html over het *biometrisch paspoort '16*. *Op zich is het vaste jurisprudentie dat gronden die niet in eerste aanleg zijn gevoerd, niet voor het eerst in hoger beroep naar voren mogen worden gebracht. Dit uitgangspunt lijdt evenwel uitzondering, indien met een bepaalde stelling die voor het eerst in hoger beroep naar voren wordt gebracht, wordt voorgebouwd op hetgeen in eerste aanleg naar voren is gebracht'*

Grief 9 afwijzing verwijt dat niet getoetst is aan hogere regelgeving

23- Ik ben het niet eens met de uitspraak dat ik niet geconcretiseerd heb welke hogere wetgeving mijn verzoek op gebaseerd was.

Ik ben het niet eens met de opstelling dat mij verweten wordt niet exact per artikel aan gegeven te hebben welke specifiek artikel in de hogere regelgeving exact bedoeld werd. Hetgeen ik naar voren bracht in C en D van mijn beroepsschrift zou eerder reden dienen te zijn voor de rechtbank om actief en zelfstandig dit verzoek te concretiseren, dan mij te verwijten dat ik dit onvoldoende duidelijk aangaf. Hetgeen eveneens geldt voor de stelling dat ik niet voldoende in detail zou hebben aangegeven waarom de verordening niet correct is geïmplementeerd in de Paspoortwet.

Het is niet aan de burger om te bewijzen dat de Verordening juist is geïmplementeerd en dat de Paspoortwet voldoet aan hogere wetgeving. Het is aan de overheid om dit tegenover de burger aan te tonen.

Waar een rechtbank zich dit soort verdraaiingen veroorloofd maakt men misbruik van de macht.

Grief 10- individuele uitzonderingsgevallen

De uitspraak dat het de rechtbank niet toekomt om de wettelijke bepalingen (van PUN) te wijzigen, doet te kort aan de intentie van mijn beroep op de rechtbank om mij te steunen in het feit dat ik op grond van de bestaande regelgeving een 1-jarige ID-kaart verstrekt wil krijgen

Grief 11 inzake gewetensbezwaren

27- ‘Tijdelijk of fysiek’ betekent ‘tijdelijk **of** fysiek’; de uitleg die de rechtbank hieraan geeft dat ‘tijdelijk of fysiek’ hetzelfde is als ‘fysiek of tijdelijk fysiek’ deugt niet. De motivatie om een waaraan ontleend wordt dat de wetsgeschiedenis aantoonde dat de wetgever iets anders in de regelgeving voorschrijft dan bedoeld werd beschouw ik als een onwenselijke vorm van naar de wensen van de wetgever toe redeneren.

Een deugdelijke motivatie waarom gewetensbezwaren niet als tijdelijke belemmering zouden kunnen worden aangemerkt ontbreekt.

Grief 12 verwerpen bezwaar tegen niet meewegen van digitale gezichtsopname (32)

Het consequent negeren van de door mij aangevoerde bezwaren tegen de opslag van biometrische kenmerken voor paspoorten en ID-kaarten, zijnde momenteel de vingerafdrukken EN digitale gezichtsopname, doet tekort aan mijn fundamentele bezwaren.

Het verenigen van mijn bezwaar tot principiële bezwaren en buiten beschouwing laten van de aangevoerde bezwaren op grond van veiligheidsrisico's doet tekort aan mijn fundamentele bezwaren.

Het buiten beschouwing laten van mijn bezwaar tegen het gebruik van op afstand uitleesbare RF-ID chips doet tekort aan mijn fundamentele bezwaren.

REDEN WAAROM: Ik uw Afdeling verzoek de aangevallen uitspraak van de Rechtbank te vernietigen met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedures in eerste en tweede aanleg op voet van artikel 7:15 Awb, en zelf oordelende alsnog het bezwaar gegrond te verklaren en vast te stellen, dat de aanvraag in behandeling dient te worden genomen, met afgifte van een ID-kaart of ander wettelijk document waarmee ik mij als Nederlands staatsburger bij binnenlandse identificatieverplichtingen en binnen de landen van de Europese Unie kan legitimeren.

Utrecht, 14 januari 2012

Mevr.J.M.T.

[productie 1]

J.M.T.Wijnberg
Kruisweg 32, 3513 CT Utrecht
Procedurenummer: UTR 12/415BESLU V37

Utrecht 12-10-2012

Aan de president van het bestuur van de Rechtbank Utrecht,
Sector bestuursrecht

Onderwerp: Wegens het niet kunnen beschikken over een geldig identiteitsbewijs, geen ontvangst van uitspraak in beroepszaak tegen niet verstrekken van een identiteitsbewijs

Geachte Mr.H.AE.Uniken Venema,

Op 9 oktober 2012 is er bij mijn afwezigheid door Post.nl gepoogd om een aangetekende brief te bezorgen met als vermelding van de afzender 'de Rechtspraak'.

Aangezien ik geen andere post van de rechtbank te verwachten heb, ga ik er vanuit dat het gaat om een uitspraak in mijn beroepszaak tegen de beslissing van de burgemeester van Utrecht om mij geen geldig identiteitsbewijs te verstrekken zolang ik weiger daarvoor mijn vingerafdrukken af te geven.

Maar om kennis de zending te kunnen ophalen zodat ik kennis van de uitspraak kan nemen...
.....(juist ja) dien ik een geldig identiteitsbewijs te kunnen tonen.

Zodoende heb ik nu dus zelfs geen flauw idee of het mogelijk slechts een deeluitspraak betreft over de volkomen onnodige 2e procedure in deze zaak waar de burgemeester mij toe gedwongen heeft (door 2 dezelfde beslissingen op verschillende voor beroep vatbare besluiten te nemen). Of dat er een uitspraak is waarmee ik ofwel naar Burgerzaken kan ter verkrijging van een tijdelijke ID-kaart op grond van de Paspoort Uitvoeringsregeling(PUN), ofwel binnen de daarvoor in werking getreden wettelijk bepaalde termijn in beroep moet gaan bij de Raad van State.

Hoewel ik u mij op 24 september schreef dat de klachtenregeling van de rechtbank behelst 'dat er niet geklaagd kan worden over de inhoud,de motivering, de wijze van tot standkoming of het uitblijven van een rechterlijke beslissing, met inbegrip van de in dat kader genomen beslissingen van procedurele aard' wil ik u toch vragen om ervoor te zorgen dat ik in kennis wordt gesteld van de uitspraak van mijn beroep tegen een of beide aangevallen besluiten, zijnde *Besluit 1- van 29-9-2011 kenmerk 11.069715 en Besluit 2- van 28-9-2011 no 11.037203*.

Ik dank u voor uw aandacht,

Hoogachtend

J.M.T.Wijnberg

[productie 2]

J.M.T.Wijnberg
Kruisweg 32, 3513 CT Utrecht
Procedurenummer: UTR 12/415BESLU V37

Utrecht 12-10-2012

Aan de president van het bestuur van de Rechtbank Utrecht,
Sector bestuursrecht

Onderwerp: Wegens het niet kunnen beschikken over een geldig identiteitsbewijs, geen ontvangst van uitspraak in beroepszaak tegen niet verstrekken van een identiteitsbewijs

Geachte Mr.H.AE.Uniken Venema,

Op 9 oktober 2012 is er bij mijn afwezigheid door Post.nl gepoogd om een aangetekende brief te bezorgen met als vermelding van de afzender 'de Rechtspraak'.

Aangezien ik geen andere post van de rechtbank te verwachten heb, ga ik er vanuit dat het gaat om een uitspraak in mijn beroepszaak tegen de beslissing van de burgemeester van Utrecht om mij geen geldig identiteitsbewijs te verstrekken zolang ik weiger daarvoor mijn vingerafdrukken af te geven.

Maar om kennis de zending te kunnen ophalen zodat ik kennis van de uitspraak kan nemen...
.....(juist ja) dien ik een geldig identiteitsbewijs te kunnen tonen.

Zodoende heb ik nu dus zelfs geen flauw idee of het mogelijk slechts een deeluitspraak betreft over de volkomen onnodige 2e procedure in deze zaak waar de burgemeester mij toe gedwongen heeft (door 2 dezelfde beslissingen op verschillende voor beroep vatbare besluiten te nemen). Of dat er een uitspraak is waarmee ik ofwel naar Burgerzaken kan ter verkrijging van een tijdelijke ID-kaart op grond van de Paspoort Uitvoeringsregeling(PUN), ofwel binnen de daarvoor in werking getreden wettelijk bepaalde termijn in beroep moet gaan bij de Raad van State.

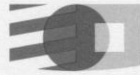
Hoewel ik u mij op 24 september schreef dat de klachtenregeling van de rechtbank behelst 'dat er niet geklaagd kan worden over de inhoud,de motivering, de wijze van tot standkoming of het uitblijven van een rechterlijke beslissing, met inbegrip van de in dat kader genomen beslissingen van procedurele aard' wil ik u toch vragen om ervoor te zorgen dat ik in kennis wordt gesteld van de uitspraak van mijn beroep tegen een of beide aangevallen besluiten, *zijnde Besluit 1- van 29-9-2011 kenmerk 11.069715 en Besluit 2- van 28-9-2011 no 11.037203.*

Ik dank u voor uw aandacht,

Hoogachtend

J.M.T.Wijnberg

[Productie 3]

de Rechtspraak

Rechtbank Utrecht

Mw. J.M.T. Wijnberg
Kruisweg 32
3513 CT Utrecht

Bestuur rechtbank
Utrecht

datum 15 november 2012
onderdeel Bestuur rechtbank Utrecht
contactpersoon Mw. mr. J. Rasink
doorkiesnummer (030) 223 3811 (niet op donderdag)
kamernummer H0.23
ons kenmerk 2012-100000
onderwerp Uw brief van 12 oktober 2012

bezoekadres
Vrouwe Justitiaplein 1
3511 EX Utrecht

correspondentieadres
Postbus 16005
3500 DA Utrecht

t (030) 223 30 00
f (030) 223 31 49
www.rechtspraak.nl

Geachte mevrouw Wijnberg,

In uw brief van 12 oktober 2012 heeft u gereageerd op de brief van de president van 24 september 2012. Ik zal uw brief namens het bestuur van de rechtbank Utrecht beantwoorden.

U stelt aan de orde dat de postbode op 9 oktober 2012 geprobeerd heeft om een aangetekende brief van "de Rechtspraak" bij u te bezorgen. U gaat ervan uit dat dit de uitspraak in de zaak met nummer UTR12/415BESLU V37 betreft. In deze zaak vecht u het besluit aan van de Burgemeester van Utrecht tot het niet in behandeling nemen van uw verzoek tot afgifte van een identiteitsbewijs. Aangezien u niet over een geldig identiteitsbewijs beschikt, kunt u de brief niet ophalen. U verzoekt om van de uitspraak in kennis te worden gesteld.

Ik heb hierover navraag gedaan bij de sector bestuursrecht. De uitspraak is op 8 oktober 2012 conform de gebruikelijke procedure per aangetekende brief aan u verzonden. Omdat de aangetekende brief niet door u is afgehaald, is de uitspraak vervolgens via de gewone post aan u verzonden.

De sector heeft er niet bij stilgestaan dat u de aangetekende brief niet zou kunnen afhalen omdat u niet over een geldig identiteitsbewijs beschikt. Ik bied u daarvoor mijn excuses aan.

Van de klachtfunctionaris, die u op 2 en 5 november jl. telefonisch heeft gesproken, heb ik begrepen dat u de uitspraak inmiddels heeft ontvangen. De uitspraak is op uw verzoek gepubliceerd onder LJN nummer BY2245. U kunt de uitspraak vinden op www.rechtspraak.nl.

De klachtfunctionaris heeft mij verder laten weten dat u heeft verzocht om de hoger beroepstermijn van zes weken te verlengen. De rechtbank kan deze wettelijke termijn niet veranderen. Zoals de klachtfunctionaris u telefonisch heeft meegedeeld, kunt u binnen de termijn van zes weken een pro forma hogerberoepschrift indienen en de nadere gronden (de motivering van uw beroep) later opsturen.

Uw persoonsgegevens en - indien van toepassing - die van uw cliënt worden voor zover nodig, ten behoeve van een goede procesvoering verwerkt in een registratiesysteem van het gerecht.

[productie 4]

Uitspraak

RECHTBANK UTRECHT

Sector bestuursrecht

zaaknummer: SBR 12/415

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 3 oktober 2012 in de zaak tussen

[eiseres], te [woonplaats], eiseres,

en

De Burgemeester van Utrecht, verweerder
(gemachtigde: mr. A.C. Palmboom).

Procesverloop

Bij brief van 18 augustus 2011 gericht aan de toenmalige raadsman van eiseres (hierna: de brief) heeft verweerder, in reactie op het schrijven van de raadsman, toegelicht waarom aan eiseres geen identiteitsbewijs kan worden verstrekt. Ook heeft verweerder aangekondigd dat dit aan eiseres bij beschikking bekend zal worden gemaakt.

Bij besluit van 18 augustus 2011 (het primaire besluit), gericht aan eiseres, heeft verweerder geweigerd het verzoek van eiseres tot afgifte van een identiteitsbewijs in behandeling te nemen, omdat eiseres haar vingerafdrukken niet af heeft gegeven.

Eiseres heeft zowel tegen het aan haar gerichte besluit van 18 augustus 2011, als tegen de brief van diezelfde datum bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 20 december 2011 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres tegen het besluit van 18 augustus 2011 ongegrond verklaard. Het bezwaar tegen de brief heeft verweerder niet-ontvankelijk verklaard, omdat dit geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Eiseres heeft beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 30 mei 2012. Eiseres is verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

Gronden voor zover gericht tegen het niet-ontvankelijk verklaren van het bezwaar

1. Eiseres voert aan dat de brief wel degelijk een besluit is en dat verweerder haar bezwaar hiertegen dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Eiseres stelt dat zij genoodzaakt was om zowel tegen deze brief, als tegen het aan haar gerichte besluit bezwaar te maken en dat zij daarom in haar, uit artikel 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) voortvloeiende, recht op een ‘effective remedy’ is geschaad.
2. Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Awb wordt onder ‘besluit’ - waartegen op grond van artikel 8:1 in samenhang met artikel 7:1 van die wet beroep kan worden ingesteld of een bezwaarschrift kan worden ingediend – verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.
3. De rechtbank stelt vast dat in de brief van 18 augustus 2011 is vermeld: “Omdat mevrouw [eiseres] naar de mening van de bevoegde autoriteit niet voldoet of wil voldoen aan de eisen die de formeel wettelijke bepalingen daaraan stellen, kan haar geen dergelijk document worden verstrekt. Dit zal mevrouw [eiseres] bij beschikking worden bekendgemaakt.” De rechtbank is van oordeel dat uit het voorgaande blijkt dat de brief uitsluitend moet worden aangemerkt als aankondiging van het primaire besluit van dezelfde datum. Met deze aankondiging worden dan ook geen rechtsgevolgen in het leven geroepen. Dat onder de brief een rechtsmiddelenclausule is opgenomen, verandert het karakter van een feitelijke mededeling niet (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, ABRvS, LJN: AA4601). Verweerder heeft het bezwaar van eiseres tegen de brief van 18 augustus 2011 dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.
4. De rechtbank overweegt dat zij zich kan voorstellen dat de op dezelfde datum als het primaire besluit verzonden brief voor verwarring heeft gezorgd bij eiseres. Daarmee is echter nog geen sprake van een situatie waardoor eiseres in haar recht op een ‘effective remedy’ is geschaad. Artikel 13 van het EVRM luidt: "Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie." Eiseres had echter de mogelijkheid om tegen de besluitvorming van verweerder zowel bezwaar als beroep in te stellen en zij heeft die mogelijkheid ook benut. De rechtbank ziet dan ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat eiseres is geschaad in haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Deze grond slaagt niet.

De gronden voor zover gericht tegen het ongegrond verklaren van het bezwaar

5. Zoals onder Procesverloop vermeld heeft verweerder de bezwaren van

eiseres welke zijn gericht tegen het op 18 augustus 2011 aan haar verzonden besluit, wel inhoudelijk beoordeeld en ongegrond verklaard. Het beroep van eiseres richt zich ook op deze inhoudelijke beoordeling door verweerder.

De rechtbank stelt vast dat verweerder bij het primaire besluit de aanvraag van eiseres om afgifte van een identiteitsbewijs op grond van artikel 39 van de Paspoortuitvoeringsregeling Nederland 2001 (PUN) buiten behandeling gesteld omdat eiseres bij de aanvraag om een identiteitsbewijs haar vingerafdrukken niet heeft willen afstaan en daarmee niet heeft voldaan aan het vereiste in artikel 28a van de PUN. Dit besluit heeft verweerder bij het bestreden besluit gehandhaafd. De rechtbank dient aan de hand van de beroepsgronden te beoordelen of dat bestreden besluit rechtmatig is.

Wettelijk kader

6. Het wettelijk kader dat bij deze beoordeling van belang is omvat onder meer de Europese verordening betreffende normen voor de veiligheidskenmerken van en biometrische gegevens in door de lidstaten afgegeven paspoorten en reisdocumenten (Verordening EG nr. 2252/2004, als gewijzigd bij Verordening EG nr. 444/2009 hierna: de Verordening), de Paspoortwet en de PUN.

7. In de Verordening is, voor zover hier van belang, het volgende bepaald.

In artikel 1, eerste lid, van de Verordening is bepaald dat door de lidstaten afgegeven paspoorten en reisdocumenten dienen te voldoen aan de in de bijlage vervatte minimumveiligheidsnormen.

In artikel 1, tweede lid, van de Verordening is bepaald dat de reisdocumenten een opslagmedium bevatten dat een gezichtsopname bevat en twee platte vingerafdrukken in een interoperabel formaat.

In artikel 1, tweede lid bis, aanhef en onder b, van de Verordening is bepaald dat personen bij wie het nemen van vingerafdrukken fysiek onmogelijk is vrijgesteld zijn van de verplichte afname van vingerafdrukken.

In artikel 1, tweede lid ter, van de Verordening is bepaald dat de lidstaten toestaan dat afdrukken van andere vingers worden genomen, wanneer het nemen van een afdruk van de aangewezen vingers tijdelijk onmogelijk is. Indien het nemen van afdrukken van de andere vingers ook tijdelijk onmogelijk is, kunnen zij een tijdelijk paspoort afgeven met een geldigheidsduur van twaalf maanden of minder.

In artikel 1, derde lid, van de Verordening, is bepaald dat deze verordening van toepassing is op door de lidstaten afgegeven paspoorten en reisdocumenten.

In artikel 4, derde lid, van de Verordening is bepaald dat biometrische gegevens worden verzameld en opgeslagen in het opslagmedium voor paspoorten en reisdocumenten met het oog op de afgifte van zulke documenten. Voor de toepassing van deze verordening mogen de biometrische kenmerken in paspoorten en reisdocumenten alleen worden

gebruikt voor het verifiëren van de authenticiteit van het paspoort of reisdocument en de identiteit van de houder door middel van direct beschikbare vergelijkbare kenmerken wanneer het overleggen van een paspoort of reisdocument wettelijk vereist is.

8. In de Paspoortwet is, voor zover hier van belang, het volgende bepaald.

In artikel 2, tweede lid, van de Paspoortwet is bepaald dat de Nederlandse identiteitskaart een reisdocument van het Europese deel van Nederland is.

In artikel 3, derde lid, van de Paspoortwet is bepaald dat een reisdocument voorzien is van de gezichtsopname, twee vingerafdrukken en de handtekening van de houder volgens nader door Onze Minister te stellen regels. Bij algemene maatregel van rijksbestuur kunnen reisdocumenten worden aangewezen die niet worden voorzien van een of meer van deze gegevens en kunnen regels worden gesteld over de gevallen waarin kan worden afgezien van het opnemen van een gezichtsopname, vingerafdrukken of de handtekening in het aangevraagde reisdocumenten indien deze gegevens niet van de houder kunnen worden verkregen.

In artikel 65, eerste lid, van de Paspoortwet is bepaald dat de autoriteit die het reisdocument verstrekt in een administratie van uitgereikte reisdocumenten de in artikel 3, derde lid, bedoelde vingerafdrukken bewaart en twee andere, door Onze Minister aan te wijzen vingerafdrukken van de aanvrager van een reisdocument.

In artikel 65, tweede lid, van de Paspoortwet is bepaald dat de in het eerste lid bedoelde gegevens uitsluitend worden verstrekt aan autoriteiten, instellingen en personen die belast zijn met de uitvoering van deze wet, voor zover zij de gegevens nodig hebben voor die uitvoering.

In artikel 65, derde lid, van de Paspoortwet, is bepaald dat de in het eerste lid bedoelde gegevens bij de inwerkingtreding van artikel I, onderdelen D en E, van het bij Koninklijke boodschap van 21 januari 2008 ingediende voorstel van rijkswet tot wijziging van de Paspoortwet in verband met het herinrichten van de reisdocumentenadministratie (Kamerstukken II 2007/08, 31 324 (R1844), nr. 2), nadat dit voorstel tot wet is verheven, worden overgebracht naar de reisdocumentenadministratie, bedoeld in artikel 4a, zoals dit luidt na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel D, van genoemd wetsvoorstel.

9. In de PUN is, voor zover hier van belang, het volgende bepaald.

In artikel 28a, eerste lid, van de PUN is bepaald dat bij het indienen van een aanvraag voor een reisdocument, de afdrukken van vier vingers van de aanvrager worden opgenomen.

In artikel 28a, vijfde lid, van de PUN is bepaald dat in afwijking van het eerste lid van het opnemen van vingerafdrukken wordt afgezien, indien de aanvrager op het moment van het indienen van de aanvraag de leeftijd van twaalf jaar nog niet heeft bereikt.

In artikel 28a, zesde lid, van de PUN is bepaald dat, indien de daartoe

aangewezen ambtenaar van oordeel is dat het fysiek dan wel als gevolg van een tijdelijke verhindering onmogelijk is om van de aanvrager te verlangen dat bij hem op het moment van het indienen van de aanvraag vier vingerafdrukken worden opgenomen, in ieder geval de afdrukken worden opgenomen van de vingers waarbij dit volgens de daartoe aangewezen ambtenaar wel mogelijk is.

In artikel 39, eerste lid, van de PUN is bepaald dat een aanvraag waarbij niet is voldaan aan het bepaalde in de artikelen 9 tot en met 38 niet in behandeling wordt genomen.

In artikel 72, vierde lid, van de PUN is bepaald dat de in de reisdocumentenadministratie opgenomen gegevens gedurende elf jaren na de datum van verstrekking van het betreffende reisdocument dan wel de opneming van de inschrijving in een reisdocument worden bewaard. Met ingang van 23 juni 2011 is aan artikel 72 van de PUN een vijfde lid toegevoegd. Hierin is bepaald dat, in afwijking van het vierde lid, de in artikel 28a van de PUN bedoelde, in de reisdocumentenadministratie opgenomen vingerafdrukken worden bewaard tot het moment dat de uitreiking van het aangevraagde reisdocument dan wel de reden voor het niet uitreiken daarvan in het reisdocumentenstation is geregistreerd.

De beroepsgronden

10. De rechtbank stelt vast dat eiseres via het bestreden besluit opkomt tegen de voorwaarden voor afgifte van een identiteitskaart. De rechtbank zal deze gronden, die zien op voornoemd wettelijk kader, eerst beoordelen.

11. Eiseres voert aan dat het verplicht stellen van de afgifte van vingerafdrukken en de opslag daarvan een ongerechtvaardigde inbreuk vormt op het recht op respect van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

12. Niet in geschil is dat verplichte afgifte van vingerafdrukken als voorwaarde voor de afgifte van een identiteitskaart een inmenging in het privéleven oplevert. Verweerder heeft echter betoogd dat er sprake is van een rechtvaardiging als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

13. Artikel 8, tweede lid, van het EVRM bepaalt dat geen inmenging in het recht op privéleven is toegestaan dan voor zover bij de wet is voorzien. Dit houdt mede in dat de wettelijke regeling voldoende toegankelijk en voorzienbaar moet zijn. Daarnaast moet de inmenging in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is inmenging slechts noodzakelijk als sprake is van een dringende maatschappelijke behoefte en indien de inmenging proportioneel is ten

opzichte van het te beschermen belang. Bij de vaststelling of een inbreuk nodig is in een democratische samenleving heeft de overheid beoordelingsruimte ('margin of appreciation').

14. De rechtbank is van oordeel dat met artikel 65, eerste lid, van de Paspoortwet en de nadere uitwerking daarvan in artikel 28a van de PUN is voldaan aan de eis dat de beperking van het recht op privéleven bij wet is voorzien, en dat deze wetgeving toegankelijk en voorzienbaar is. De stelling van eiseres, dat thans vast is komen te staan dat de Paspoortwet niet democratisch tot stand is gekomen omdat het parlement bij het besluitvormingsproces essentiële informatie werd onthouden, maakt dit niet anders. De rechtbank overweegt dat, wat er ook zij van deze stelling, het aan de wetgever is om, indien zij inderdaad meent dat zij onjuist is voorgelicht en dat dit tot onjuiste wetgeving heeft geleid, de door haar vastgestelde wetgeving te wijzigen. De wetgever heeft daar in dit geval tot dusverre niet voor gekozen. De Paspoortwet is immers nog steeds van kracht en vormt dientengevolge nog steeds de vereiste wettelijke basis voor de beperking van het recht op privéleven. Ook de omstandigheid dat ten tijde van deze uitspraak een voorstel tot aanpassing van de wettelijke bepalingen in voorbereiding is, maakt dit niet anders.

15. Ten aanzien van de noodzakelijkheid van de maatregel en het daarmee te dienen doel heeft verweerder, onder verwijzing naar kamerstukken, toegelicht dat de nationale wetgever de maatregel noodzakelijk heeft geacht in verband met de bescherming van de openbare orde en veiligheid.

16. Uit de Memorie van Toelichting bij het wetsvoorstel tot wijziging van de Paspoortwet in verband met het herinrichten van de reisdocumentenadministratie (Kamerstukken II 2007-2008, 31 324, nr. 3, p. 2) blijkt dat met deze wijziging is beoogd een meer betrouwbaar aanvraag- en uitgifteproces van reisdocumenten te creëren, ter voorkoming van identiteitsfraude, hetzij bij het aanvragen van een nieuw document, hetzij bij het gebruik van het reisdocument. Het voornemen om de reisdocumentenadministratie anders in te richten en het, naast de handtekening en de foto, opnemen van andere biometrische gegevens in de reisdocumenten, is niet nieuw. Vanaf 1997 is de Tweede Kamer (Kamerstukken II 1997-1998, 25 764) hierover herhaaldelijk geïnformeerd.

17. Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 1997-1998, 25 764, nr. 7, p. 2 en 3) blijkt verder dat de wetgever zijn oordeel heeft doen steunen op onderzoek door TNO, Nederlandse Organisatie voor toegepast-natuurwetenschappelijk onderzoek, die een frauderisicoanalyse heeft uitgevoerd. Uit deze analyse is naar voren gekomen dat vooral ook waarborgen in het uitgifteproces tot stand moeten worden gebracht. TNO heeft vraagtekens geplaatst bij het klaar-terwijl-u-wacht-principe en aandacht gevraagd voor de problematiek van afgifte op oneigenlijke gronden en van look alikes (het gebruik van een document door een andere persoon dan de houder). Voorts heeft intensief beraad

plaatsgevonden met de betrokken deskundigen van onder meer de Criminele Recherche en Inlichtingendienst (CRI), Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD) en de Koninklijke Marechaussee. Uit dit beraad is naar voren gekomen dat reisdocumenten, vanwege de identiteitsvaststellende functie, in het maatschappelijk verkeer een steeds belangrijkere functie vervullen. De financiële belangen die hiermee gepaard gaan, en daarmee de dreiging die van misbruik uitgaat, worden steeds groter. Het zwaartepunt van bedreigingen verplaatst zich van namaak en vervalsingen naar het gebruik van reisdocumenten door look alikes en uitgifte op oneigenlijke gronden. Dit stelt hoge eisen aan de beveiliging en controleerbaarheid van het document én aan het aanvragen en uitgifteproces. Het proces van identiteitsvaststelling in het kader van de afgifte, maar ook bij controle, is essentieel voor het betrouwbaar houden van het Nederlandse reisdocument. In dit licht zou de introductie van biometrie een belangrijke stap vooruit kunnen betekenen.

18. Voorts is in de Verordening bepaald dat de door de lidstaten afgegeven paspoorten voorzien moeten zijn van twee platte vingerafdrukken in een interoperabel formaat. Uit de tweede en derde overweging van de considerans van Verordening 2252/2004 en uit artikel 4, derde lid, van de Verordening blijkt dat deze ten doel heeft vervalsing en frauduleus gebruik van door de lidstaten afgegeven paspoorten en andere documenten te voorkomen. Met de harmonisatie van de veiligheidskenmerken en de integratie van biometrische identificatiemiddelen wordt, met het oog op toekomstige ontwikkelingen op Europees niveau, een belangrijke stap gezet naar het gebruik van nieuwe elementen die het reisdocument veiliger maken en een betrouwbaarder verband tot stand brengen tussen de houder en het paspoort of reisdocument, hetgeen in belangrijke mate bijdraagt tot de bescherming ervan tegen frauduleus gebruik.

19. De rechtbank is van oordeel dat, gelet op het voorgaande, voldoende is komen vast te staan dat de wetgever belang heeft bij de opname van vingerafdrukken in reisdocumenten. Tegenover dit belang van de wetgever staat de eerbiediging van het privéleven. Verweerder heeft toegelicht dat de vingerafdrukken thans nog één à twee weken, gedurende de aanvraagperiode van het reisdocument, raadpleegbaar zijn in de reisdocumenten-administratie. Gedurende die periode kunnen de gegevens niet door andere instanties worden ingezien dan door hen die belast zijn met de uitvoering van die wet. De rechtbank is van oordeel dat daarmee de inbreuk op de privacy van beperkte aard is.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat ook andere instanties de opgeslagen vingerafdrukken kunnen inzien, overweegt de rechtbank als volgt. Zoals verweerder heeft toegelicht, en zoals ook volgt uit artikel 65, tweede lid, van de Paspoortwet, mogen de opgeslagen gegevens niet door andere instanties worden ingezien dan door hen die belast zijn met de uitvoering van die wet, voor zover zij de gegevens nodig hebben voor die uitvoering. Nu eiseres haar standpunt niet nader heeft geconcretiseerd en onderbouwd ziet de rechtbank geen aanleiding om wat verweerder daarover zegt, hetgeen overigens ook uit de wet voortvloeit, niet voor

juist te houden.

20. De rechtbank is gelet op voorgaande overwegingen van oordeel dat de nationale wetgever zijn beoordelingsmarge niet heeft overschreden door uit te gaan van een dringende maatschappelijke behoefte en door de inmenging proportioneel te achten in verhouding tot het te beschermen belang. Verweerder heeft dan ook niet in strijd met artikel 8 van het EVRM gehandeld door, overeenkomstig de wettelijke bepalingen, de afgifte van vingerafdrukken voor de verkrijging van een identiteitskaart verplicht te stellen.

Deze grond slaagt niet.

21. Eiseres voert verder aan dat het verplicht stellen van twee extra vingerafdrukken, nu deze niet meer worden opgeslagen, niet proportioneel is. In artikel 65, eerste lid, van de Paspoortwet is (nog) geregeld dat vier bruikbare vingerafdrukken dienen te worden afgenomen, maar op 23 juni 2011 is artikel 72, vijfde lid, van de PUN gewijzigd en is de bewaarperiode van de opslag in de decentrale documentenadministratie beperkt tot de periode van de aanvraag. De Paspoortwet dient derhalve nog te worden gewijzigd in die zin dat bij de aanvraag voor een paspoort nog slechts twee bruikbare vingerafdrukken hoeven te worden afgegeven. Van een dringende maatschappelijke behoefte die maakt dat bij de afgifte van een reisdocument niet kan worden volstaan met de afgifte van twee bruikbare vingerafdrukken, is thans geen sprake meer, aldus eiseres.

De rechtbank stelt echter vast dat eiseres, voorafgaand aan de besluitvorming door verweerder, in het geheel heeft geweigerd om vingerafdrukken af te geven. Er is geen sprake van de situatie dat eiseres wel bereid zou zijn geweest om twee vingerafdrukken af te geven. Nu dit aspect dan ook geen rol heeft gespeeld bij de ter beoordeling voorliggende besluitvorming, zal de rechtbank dit punt verder onbesproken laten.

22. Eiseres voert aan dat er voorbij wordt gegaan aan de grondslag van de Verordening; eiseres stelt dat die grondslag niet rechtmatig is. De rechtbank overweegt dat uit beide bezwaarschriften van eiseres, alsook uit het verslag van de hoorzitting niet valt af te leiden dat eiseres de rechtmatigheid van de Verordening eerder in twijfel heeft getrokken. Dat verweerder hier in het bestreden besluit niet op in is gegaan, valt hem dan ook niet te verwijten. Ook in het beroepschrift heeft eiseres niet nader onderbouwd waarom de Verordening volgens haar niet rechtmatig tot stand is gekomen. De grond slaagt niet.

23. Eiseres voert tevens aan dat verweerder had moeten toetsen aan (andere) hogere regelgeving. Eiseres heeft daartoe, onder 'C' en 'D' in haar beroepschrift, onder meer verwezen naar het recht op 'fair trial' en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, alsmede een algemene verwijzing gemaakt naar 'enige bepaling van Europees of internationaal recht, die strekt tot bescherming van de menselijke waardigheid, de menselijke integriteit, de persoonlijke levenssfeer in het

algemeen en/of persoonsgegevens in het bijzonder'. De rechtbank overweegt dat uit de enkele verwijzing naar een specifiek artikel of verdrag, of naar hogere regelgeving in het algemeen, niet volgt dat verweerder gehouden is aan dit artikel of verdrag te toetsen. Eiseres heeft haar stelling dat getoetst moet worden aan de betreffende hogere regelgeving zowel in bezwaar als in beroep onvoldoende concreet gemaakt en onvoldoende onderbouwd. Dit geldt eveneens voor de stelling van eiseres dat de Paspoortwet geen correcte implementatie van de Verordening vormt. Deze gronden van eiseres slagen niet.

24. Eiseres voert ten aanzien van voornoemd wettelijk kader nog aan dat het een grondbeginsel van een democratische rechtstaat is dat er altijd een mogelijkheid moet zijn om, in afwijking van algemeen geldende wetgeving, ruimte te bieden aan individuele uitzonderingsgevallen. De rechtbank overweegt dat, wat er ook zij van de stelling van eiseres dat dit een grondbeginsel betreft, in het onderhavige geval gelet op artikel 28a van de PUN ook ruimte bestaat voor individuele uitzonderingsgevallen. Of het geval van eiseres valt binnen een door de wetgever wenselijk geachte uitzonderingsmogelijkheid zal hierna worden besproken. Voor zover eiseres nog heeft aangevoerd dat de bepaling in de PUN incorrect is geformuleerd en daarom moet worden aangepast, overweegt de rechtbank, wat daar verder ook van zij, dat verweerder noch de rechtbank de bevoegdheid toekomt om wettelijke bepalingen te wijzigen.

25. Gelet op voorgaande overwegingen slagen de gronden van eiseres die zijn gericht tegen de toepasselijke wettelijke bepalingen in het algemeen, niet. Er is dan ook niet gebleken van een reden op grond waarvan verweerder zijn besluitvorming niet op deze wettelijke bepalingen heeft mogen baseren.

Eiseres heeft eveneens een aantal gronden aangevoerd die zien op de wijze waarop verweerder de wettelijke bepalingen in haar geval heeft toegepast. De rechtbank zal hierna aan de hand van deze gronden beoordelen of verweerder de bezwaren tegen de buiten behandelingstelling van de aanvraag van eiseres, terecht ongegrond heeft verklaard.

26. Eiseres voert aan dat zij gewetensbezwaren heeft en dat om die reden voor haar een uitzondering dient te worden gemaakt op de verplichte afgifte van vingerafdrukken.

Dit betoog slaagt niet. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder er terecht op gewezen dat de wettelijke bepalingen geen ruimte bieden voor gewetensbezwaren en dat uit de wetsgeschiedenis van de Paspoortwet en de totstandkoming van de Verordening uitdrukkelijk blijkt dat dat bij de tot stand koming van de bepalingen ook niet wenselijk werd geacht. In de Europese parlementaire geschiedenis is dit als volgt verwoord:

“The harmonisation of exceptions of the fingerprinting requirement is essential in order to maintain common security standards and in view of simplifying border controls. Both for legal and security reasons it should not be left to national legislation to define the exceptions from the

obligation to provide fingerprints for passports and other travel documents issued by member states". (Report on the proposal for a regulation of the European Parliament and of the Council amending Council Regulation (EC) No. 2252/2004 on standards for security features and biometrics in passports and travel documents issued by Member States, COM (2007)0619).

In de wetgeschiedenis van de Paspoortwet (Kamerstukken II, 2007-2008, 31 124, nr. 5, p. 3) is het volgende te lezen:

“In de verordening is niet voorzien in een specifieke uitzonderingsmogelijkheid van opname van vingerafdrukken in reisdocumenten voor zover sprake is van gewetensbezwaren. Het is daarom niet mogelijk om daarin bij of krachtens het wetsvoorstel wel te voorzien. Ik acht dit - afgezien van de grenzen die Europese regelgeving aan het wetsvoorstel stelt - ook niet wenselijk. Een dergelijke mogelijkheid bestaat immers ook niet ten aanzien van de opname van de foto in een reisdocument. Het voorzien in een dergelijke mogelijkheid doet afbreuk aan de doelstelling om onder meer look-alike-fraude met reisdocumenten te voorkomen, bij voorbeeld wanneer gewetensbezwaren worden voorgewend door degenen die fraude willen plegen met reisdocumenten.” Nu de wettelijke bepalingen een dergelijke ruimte niet bieden, heeft verweerder het bezwaar van eiseres op dit punt terecht verworpen.

27. Eiseres stelt voorts dat haar gewetensbezwaren moeten worden beschouwd als een tijdelijke verhindering als bedoeld in artikel 28a, zesde lid van de PUN, waardoor het onmogelijk is om vingerafdrukken af te geven en verweerder had moeten afzien van het afnemen van vingerafdrukken. Ook dit betoog slaagt niet. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit de tekst van artikel 28a, zesde lid, van de PUN volgt dat slechts in geval van een tijdelijke fysieke verhindering kan worden afgezien van het afnemen van vingerafdrukken. Zij overweegt daartoe dat in dit artikellid is bepaald dat in geval van een tijdelijke verhindering in ieder geval wel de afdrukken worden opgenomen van de vingers waarbij dit wel mogelijk is. Een dergelijke bepaling zou onbegrijpelijk zijn indien onder een tijdelijke verhindering ook een tijdelijke niet fysieke verhindering moet worden verstaan.

Ook uit de wetgeschiedenis van de Paspoortwet (TK 2007-2008, 31324, nr. 5, p. 3) blijkt dat onder een tijdelijke verhindering een tijdelijke fysieke verhindering moet worden verstaan: “Verder kent het wetsvoorstel de mogelijkheid om een reisdocument af te geven zonder biometrische gegevens voor gevallen waarin deze gegevens niet van de houder kunnen worden verkregen. Dit is met name het geval bij degenen bij wie het afnemen van vingerafdrukken, die aan de eisen voldoen, niet mogelijk is. Behalve bij degenen bij wie de vingers ontbreken, kan daarbij ook worden gedacht aan kinderen beneden de zes jaar: bij deze kinderen hebben de vingerafdrukken over het algemeen nog niet de kwaliteit die nodig is voor verificatie.”

De rechtbank ziet gelet op het voorgaande - anders dan eiseres - geen ruimere uitzondering in artikel 28a, zesde lid, van de PUN dan verweerder heeft aangenomen. Verweerder heeft dan ook kunnen

concluderen dat sprake was van een situatie waarin eiseres niet voldeed aan het bepaalde in artikel 28a van de PUN. Artikel 39 van de PUN schrijft vervolgens dwingend voor dat in dat geval de aanvraag buiten behandeling moet worden gesteld.

28. Eiseres stelt dat verweerder in zijn afweging onvoldoende rekening heeft gehouden met de consequenties voor eiseres van het niet beschikken over een identiteitskaart. Eiseres voert onder meer aan dat zij slechts in levensbedreigende situaties voor zorg in aanmerking komt, dat zij uitgesloten wordt van preventieve medische zorg, dat zij geen bankpas kan aanvragen en dat zij beboet en gearresteerd kan worden wegens het niet beschikken over een geldig identiteitsbewijs. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn afweging terecht heeft gebaseerd op de toepasselijke wettelijke bepalingen, zoals hiervoor weergegeven. Daarin bestaat geen ruimte om de door eiseres aangevoerde consequenties mee te wegen.

Deze grond slaagt niet.

29. Eiseres voert aan dat het besluit, waarbij haar geen tijdelijk document wordt verschaft voor de duur van haar beroepsprocedure in strijd is met het recht op een 'fair trial'. De rechtbank overweegt echter dat eiseres door het bestreden besluit niet gehinderd wordt in haar recht een procedure te voeren, zoals blijkt uit deze beroepsprocedure. Van een inbreuk op artikel 6 van het EVRM is dan ook niet gebleken. Deze grond slaagt niet.

30. Eiseres voert aan dat verweerder zich in het bestreden besluit onder andere baseert op het verslag van de hoorzitting, waarvan haar pas na het verstrijken van de beroepstermijn stukken ter beschikking zijn gesteld. Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij daardoor in haar recht op een eerlijk proces is geschonden. De rechtbank is van oordeel dat, voor zover een dergelijke verplichting al op verweerder rust, eiseres door de gang van zaken niet in haar recht op een eerlijk proces is geschaad. Eiseres en haar toenmalige raadsman waren, blijkens voornoemd verslag, beiden aanwezig tijdens de hoorzitting en kunnen daarom worden geacht op de hoogte te zijn van hetgeen daar is besproken. Bovendien heeft eiseres, ondanks de late ontvangst van het verslag, tijdig beroep ingesteld. Eiseres heeft verder de mogelijkheid gehad eventuele beroepsgronden met betrekking tot de inhoud van het verslag van de hoorzitting aan de hand van een aanvullend beroepschrift, dan wel ter zitting, aan te vullen.

31. Eiseres stelt dat verweerder de veiligheidsrisico's van het afgeven van vingerafdrukken onvoldoende heeft meegewogen. Verweerder voert in dit verband aan dat de vingerafdrukken versleuteld worden opgeslagen in de decentrale administratie (het RAAS). Sinds 2001 zijn er geen incidenten bekend van veiligheidsinbreuken in Utrecht of elders. Er is daarom geen reden om aan te nemen dat de beveiliging van het RAAS onvoldoende is. De chip waarop de gegevens in het reisdocument zijn opgeslagen, is beveiligd op de in beschikkingen van de Europese Commissie vastgestelde wijze. De Nederlandse wetgever heeft ervoor

gekozen om niet alleen de daarin verplicht gestelde beveiligingsmaatregelen uit te voeren, maar ook de optionele beveiligingsmethoden te gebruiken, aldus verweerder.

De rechtbank is van oordeel dat, gelet op hetgeen door verweerder is toegelicht, voldoende veiligheidsmaatregelen zijn genomen. Eiseres heeft niet betwist dat verweerder de door de Nederlandse wetgever en de Europese Commissie voorgeschreven veiligheidsmaatregelen heeft toegepast. Hetgeen eiseres heeft aangevoerd omtrent veiligheidsrisico's is onvoldoende concreet om twijfel te doen rijzen over de door de Europese Commissie en Nederlandse wetgever toereikend geachte veiligheidsmaatregelen.

32. Eiseres voert aan dat haar bezwaar tegen de opslag van een digitale gezichtsopname niet in de belangenafweging is meegenomen.

Verweerder heeft in het verweerschrift toegelicht dat de buiten behandeling stelling van de aanvraag van eiseres uitsluitend is gebaseerd op de weigering van eiseres haar vingerafdrukken af te geven.

Verweerder stelt zich daarom op het standpunt dat eventuele bezwaren tegen de gezichtsscan niet behoeven te worden meegenomen in het bestreden besluit.

De rechtbank volgt verweerder hierin. In het primaire besluit, en overigens ook in de handgeschreven aanvraag van eiseres, is het al dan niet afgeven van een gezichtsscan niet aan de orde gesteld. De rechtbank stelt verder vast dat in het bezwaarschrift van eiseres van 28 september 2011 weliswaar een enkele alinea is gewijd aan de gezichtsscan, doch dat in dit bezwaar eveneens het volgende is vermeld: "In deze zaak zal de discussie niet over vage zaken gevoerd moeten worden, maar over datgene dat door [eiseres] duidelijk op tafel wordt gelegd, namelijk de belemmering van [eiseres] om wegens gewetensbezwaren en uit veiligheidsoverwegingen haar vingerafdrukken af te laten nemen en te laten opslaan en verwerken door de overheid voor het aanvragen van een Nederlandse identiteitskaart."

Gelet op hierop was verweerder niet gehouden in het bestreden besluit inhoudelijk in te gaan op eventuele bezwaren van eiseres met betrekking tot de gezichtsscan. Deze grond slaagt niet.

33. Op grond van de voorgaande beroepsgronden is de rechtbank niet gebleken dat er omstandigheden waren die voor verweerder aanleiding hadden moeten of kunnen zijn om het bezwaar van eiseres gegrond te verklaren en haar aanvraag toch in behandeling te nemen. Ook hetgeen eiseres verder heeft aangevoerd, geeft de rechtbank geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen.

34. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. V.M.M. van Amstel, rechter, in aanwezigheid van A. Tuk, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 3 oktober 2012.

(De griffier is niet in de gelegenheid deze uitspraak mede te ondertekenen)

griffier   rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

[productie 5]

Mevr. J.M.T.Wijnberg
Kruisweg 32
3513 CT
Utrecht

AAN DE AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VAN DE RAAD VAN STATE

TE 'S-GRAVENHAGE

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft te kennen;

In hoger beroep te komen tegen de twee uitspraken van de Rechtbank Utrecht, registratienummer: SBR UTR 12/415 BESLU V 37 B S123, bij aangetekende brief mij toegezonden op 8 oktober 2012 (LJN BY2245) Het betreft formeel weliswaar twee uitspraken, maar het gaat inhoudelijk om één zaak, zegt de Rechtbank, zodat ik op grond daarvan ook maar één hoger beroepschrift indien.

Mijn principale grief tegen de uitspraken is, dat de rechter miskend heeft dat de verplichting tot afgifte en verwerking van mijn biometrische gegevens voor het aanvragen van een ID-kaart - in het bijzonder van mijn vingerafdrukken- zoals neergelegd in de nationale wet - en regelgeving, in strijd is met de bescherming van de mensenrechten, en diverse andere verdragsrechtelijke verplichtingen waartoe de Nederlandse Staat zich verbonden heeft.

Naar mijn mening had de Burgemeester niet de ruimte om de aanvraag buiten behandeling te stellen. De rechter heeft dienaangaande niet overtuigend en draagkrachtig gemotiveerd waarom mijn beroep tegen die beslissing niet gegrond was.

Reden waarom

Ik uw Afdeling verzoek de aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen, met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedures in eerste en tweede aanleg, en zelf oordelend alsnog het bezwaar gegrond te verklaren, met toekenning van een tegemoetkoming in de kosten van het bezwaar op de voet van artikel 7:15 Awb.

Ik verzoek u mij een termijn te stellen om de grieven nader aan te voeren. Ik verzoek u daarbij rekening te houden met het feit, dat uw Raad op dit moment het beleid voert om zaken die over het gebruik van biometrische gegevens voor reisdocumenten en nationale identiteitsbewijzen gaan aan te houden totdat de prejudiciële vragen die uw Raad in de zaken, van Luijk, Willems en Kooistra, dienaangaande heeft gesteld beantwoord zijn. In afwachting van de beantwoording door het Europese Hof van Justitie heeft het voor mij en voor u, weinig zin om de grieven reeds nu in extenso aan te voeren. Mede eveneens met het oog op de ontwikkelingen in de nationale politiek en het voortschrijdend inzicht inzake de bezwaren en gevaren van het gebruik van biometrische gegevens voor de fabricage en verstrekking van paspoorten en ID-kaarten.

Ik wil daarom dat voor het aanvullen van de grieven een termijn gesteld wordt dat minstens even lang is als de termijn waarop uw Raad de aanhouding van dit soort zaken doet zijn.

Hoogachtend,

Handtekening J.M.T.Wijnberg

Utrecht, 16 november 2012